

UNGHERESE

Ideiglenes fordítás!

COLLEGAMENTO CH
Rocca di Papa, 2016. április 9.

„Én, te, mi... a változás előmozdítói”

1. **Telefon, múholdak, és web a világméretű kapcsolattartásért**
2. **Ázsia – 50. évforduló** – A Fokoláre Mozgalom közösségei 50 éve vannak jelen Ázsiában. Ebből az alkalomból megosztották egymással az eddig bejárt út tapasztalatát, és megújították odaadásukat... a jövőért.
3. **Kezds és üdvözet**
4. **A megbocsátás gyümölcse – Dél-afrikai Köztársaság** – Nem tudhatjuk, hová jutnak el a megbocsátás következményei: Welile Shasha tapasztalata Pretoriából.
5. **Gibi&Doppiaw** – A megbocsátás gesztusa.
6. **EVH 2016 - R4U - #4PEACE** – élőben Ecuadorból
7. **Mit tehetek a népemért? - Brazília** - Adriana Rocha kiterjeszti a művészet iránti szenvedélyét, hogy városában felkarolja a legelesettebbeket. Odaadó munkájával elindítja az AFAGO projektet.
8. **Moszkva – a reménység szárnyai** – Moszkvát, az orosz-ortodox egyház szívét megmelengette Kirill pátriárka és Ferenc pápa első történelmi ölelése. A város 18 milliós lakossága között létrejött kis közösség az egységre vágyik.
9. **Üdvözet a kazahsztáni közösségtől** – telefonbeszélgetés Luca Bàino atyával
10. **Beszélgetés Maria Voce Emmausszal és Jézus Moránnal**
11. **Chiara Lubich: A testvériséget csak egy rendkívüli szeretettel lehet megvalósítani** – Részlet Chiara Lubich egyik válaszából az Egységért Politikai Mozgalom „A politikában megvalósuló testvériség: utópia vagy szükségszerűség?” címmel megrendezett találkozásán – Bern, 2004. szeptember 4.
12. **Befejezés**

1) **TELEFON, MÚHOLDAK ÉS WEB A VILÁGMÉRETŰ KAPCSOLATTARTÁSÉRT**

(zene és részlet az 1980. október 2-i kollegamentó hangfelvételéből)

Eli Folonari: Ez az első közvetítésünk Rómából! [...]

Chiara érkezését az egész világról érkezett sok ajándékkal, virággal, távirattal ünnepeltük. (zene)

Paolo Balduzzi: Nézzétek ezt a képet. Pontosan ennél az asztalnál kezdődött minden. Rájuk ismertek? Chiara és Eli a világ különböző városaival beszélgetnek 1980. október 2-án az első világméretű kollegamentón.

Itt van mellettem Anna Paula Meyer, aki 1986-tól Chiarával élt, és 1986-tól foglalkozik a kollegamentóval. Miért nevezik kollegamentó CH-nak?

Anna Paula Meier: Mert Svájccon keresztül közvetítettük, ott kezdődtek az első telefonos konferenciák, a CH pedig Svájc felségjele, és megmaradt ez a név.

Paolo: Ki tudja, hányszor láttál ilyen jelenetet, mint ez itt. Mi a benyomásod, ha ránézel erre a képre?

Anna Paula: Nagyszerű, mert a mindenki között megélt mély kommunikációra emlékeztet. Mert Chiara arra vágyott, hogy eljussunk mindenkihez, és együtt járjuk az utat.

Paolo: Ma is folytatódik ez a világméretű kapcsolattartás. Képzeljétek el, most is ebben a teremben dolgozik a kollegamentó nemzetközi szerkesztősége, tagjai az Egyesült Állomokból, Brazíliából, Csehországból... származnak. Van, aki a kollegamentó tartalmával, más a technikai résszel, vagy a fordításokkal foglalkozik.

Cesare, a kezdés előtt azt mondtad, hogy ennek a tárgynak sok köze van a kollegamentóhoz. Miért?

Cesare Borin: Ez egy műhold, az Olimpus makettje, amit az Európai Űrügynökség kísérleti szándékkal bocsátott a rendelkezésünkre, az első nemzetközi rendezvényeink közvetítéséhez. Aztán később egy másik műholdat is adott a kollegamentók videó-közvetítéséhez. Most már nem alkalmazzuk közvetlenül a kollegamentó közvetítéséhez, mert az internetet használjuk.

Paolo Balduzzi: Hány nyelven közvetítitek?

Iracema Amaral: Itt 11 nyelvre fordítjuk, a legelterjedtebb nyelvekre, de mindenütt lefordítják, ahol létezik a Mozgalom közössége.

Paolo: Valójában nem is tudjuk, hány nyelven közvetítjük összesen. Azt mondtad, Anna Paula, hogy szeretnél mutatni valamit a ház kertjében.

Anna Paula: Igen! Egy antennát, amit az Európai Űrügynökség ajándékozott nekünk. A videókonferenciákhoz volt rá szükség 2003-tól.

Paolo: Nagyszerű. Menjünk, nézzük meg.
(a 2003-as kollegamentó szignáljának zenéje és részlet a zónák telefonhívásából)

Eli Folonari: Magyarország.

Voce femminile: Itt vagyunk teljes szívünkkel!

Chiara Lubich: Ez az első műholdas kollegamentó!

Eli Folonari: Kanada.

Voce femminile: Vancouver és Montreal is összeköttetésben van velünk!

Chiara: nagyszerű!

Paolo: Ez egy nagy antenna a nagy tv-k stílusában, mely az egész világra közvetít. Amikor idehozták, helyet kellett neki találni, és ahelyett, hogy egy eldugott helyre tették volna, Chiara azt kérte, hogy a kertjében állítsák fel. Miért?

Anna Paula: Mert azt mondta, hogy az egyetemes kommunió, az egyetemes szeretet emlékműve. Ő így fogta fel a kommunikációs eszközöket.

Paolo: Biztos, hogy látta arról az erkélyről, igaz?

Anna Paula: Azt mondta: „a világon élő minden emberre emlékeztet”.

Paolo: Most pedig kezdjük mai, az egész világgal összekapcsoló kollegamentónkat, mégpedig egy ázsiai tudósítással.

2) ÁZSIA – 50. ÉVFORDULÓ

Speaker: A barátság, az evangéliumi hírüladás, a szegények megsegítésének történetére, ugyanakkor a vallások és kultúrák közötti párbeszéd történetére is emlékezett a Fokoláre Mozgalom nemrégiben Ázsiában. A Mozgalom ottani jelenlétének 50. évfordulóját ünnepelték. Vállalkozók, egyetemi hallgatók, politikusok, családok tanúságtételei mutatták be a Fokoláre Mozgalom közösségének Ázsiában bejárt útját egészen a szerény körülmények között megélt kezdetektől, 50 évvel ezelőttől fogva.

Silvio Daneo: A repülő fedélzetén ültem, Ázsiába utaztam, délután volt, és ahogy végre befejeződött az indulás előtti ügyintézés, nyugodtan kényelembe helyezkedtem, és eszembe jutott, hogy február 16-a van, délután 3 óra. 50 évvel ezelőtt is pontosan ezen a napon és ugyanebben az órában utaztam. Mivel nem szándékosan volt így tervezve, automatikusan emlékezni kezdtem, és újra átéltem az 50 évvel ezelőtti rendkívüli pillanatokat. (zene)

Speaker: 1966. február 16-án Chiara Lubich elküldte Guido Mirtit, vagyis Cengiát és Giovanna Vernucciót másik három fiatal fokolarinával és fokolarinóval együtt, hogy az új egység-elkiséget elvigyék a Fülöp-szigetekre és az egész földrészre.

Silvio Daneo: A vietnámi háború közepette keltünk útra. Amikor Fülöp-szigetéről beszéltünk, azt sem tudtuk, hol is van valójában, de amikor azt mondták, hogy Vietnámon is túl, mindenki tudta, mit jelent ez. Utána még 10 évig tartott a háború. [...] Az is megtörténhetett volna, hogy soha többet nem jövünk haza [...]; Nagy elszakadás volt ez Chiarától és az itteniektől. [...] Abban a kiváltságban volt részem, hogy elkísérhettem Cengiát. Az ő hangja és füle voltam, mert nem tudott angolul, így egyfolytában két nyelven kellett beszélnem. 15 évig voltam mellette.

Giovanna (Giò) Vernuccio: Ebbe a kis házba költöztünk, és a berendezéshez semmit nem vásároltunk. A szomszédasszonyunk kölcsönadott három széket. 3 vagy 4 hónapig nem volt hűtőszekrényünk itt, ebben az országban, ahol egy pillanat alatt minden megromlik. [...] volt egy kis pénzünk, kaptunk, de eszünkbe se jutott, hogy vásároljunk valami olyat, ami a körülöttünk élőknek nem volt. Amikor eljött Chiara, a szavai pontosan ezt erősítették meg bennünk: „nektek is úgy kell élnetek, mint nekik”. [...]

Így az Ideál elterjedt természetesen a szegények között, de csodálatos módon sok gazdag körében is, akiktől sok mindent kaptunk, hogy osszuk szét a szegényeknek, sok mindent. Létezett ez a valami, ami lehetővé tette, hogy a gazdagok adjanak valamit a szegényeknek és a szegények is

átadják a gazdagoknak, ami a lelkükben volt. A gazdagoktól kapott pénzből tudtunk elutazni más ázsiai országokba is, így az Ideál eljutott Koreába, Japánba is. [...] Az ajtó belső oldalára kivettem Ázsia térképét, és amikor becsuktam, elém tárult egész Ázsia, óriásinak tűnt, [...] Kemény volt... sok kalandot tudnék mesélni a hangyákkal, a pókokkal, a szegénységgel, az árvizekkel, a földrengésekkel kapcsolatban, ahogy a szigetről érkezett hírekből is ismerjük, de valóban mindent befedett az emberek nagy szeretete. (környezet)

Silvio Daneo: Nemrég azt mondta egy újságíró, hogy a Fokoláre Mozgalomnak azért volt nagy sikere Ázsiában, [...] mert semmit nem akart rájuk erőltetni, nem akart tanítani, nem várt el semmit, hanem adott... a fokolarinik nyelvezetével úgy mondhatnánk, hogy eggyé vált. Ez nem más, mint empátia, hogy úrt teremtünk magunkban, ami lehetővé teszi a párbeszédet [...] És valaki, mint én is, aki 50 évvel ezelőtt el sem tudta képzelni, mi fog történni, ma pedig látja ezt az egészet, azt hiszem, joggal mondhatja magáról, hogy tanúságtevő. Tanúsíthatja Isten dicsóságára, hogy ezek a tények igazak, és azért is, hogy végre hangot kapjon egy kis pozitívum is. (zene és taps)

3) KEZDÉS ÉS ÜDVÖZLET

Tecris Noronha: Jó napot mindenkinek! Wo hen gao xing wen hou da jia! Ezzel a tapssal megköszönjük Giónak és Silvionak, hogy elmondták nekünk ezt a történetet, mely különösképpen velünk kapcsolatos, akik az ázsiai országokból jövünk. Én Tecris vagyok Kínából, Makaóból. Itt vannak mellettem néhányan, ők Hongkongból, Thaiföldről, Koreából, Japánból, a Fülöp-szigetektől... és más országokból érkeztek. Itt van például Roselyn Mianmarból.

Roselyn: Sziasztok! Roselyn vagyok Mianmarból. Örülök, hogy itt lehetek mindnyájatokkal együtt. (burmai nyelven üdvözöl)

Tecris: Köszönjük, Roselyn! Ő pedig Pernandos Indonéziából. Mit mondanál nekünk Indonéziáról?

Pernandos: Köszönöm nektek! Indonéziának 250 millió lakosa van – itt él a világon a legtöbb muszlim vallású – körülbelül 17.000 szigete van, és 200 nyelv és nyelvjárás létezik. Indonéziában sokféle kultúra, vallás és törzs van... Én egy egyszerű katolikus családban nőttem fel. Indonéziában élek. De van egy mottó, amit először indonéz, bahaza nyelven mondok, aztán lefordítom olaszra: (dice il motto in lingua bahasa) „Különbözőség az egységben”. Valóban így van. És ahogy ebben a sokszínűségben megérkezett a Fokoláre Mozgalom Ideálja, ez segít az egység megértésében és megélésében. Úgy is hasznos lehet számomra, hogy indonéziai vagyok, mivel ilyen nagy országban és ebben a sokszínűségben élek. Köszönöm Chiara Lubichnak, és mindnyájatoknak! [...]

Tecris: Köszönjük, Pernandos. (taps) Azokat is üdvözöljük, akik itt vannak a teremben, nagyrésztük Loppianóból, és a világ több részéről jöttek, Kubából, Malawiból... És üdvözlünk mindnyájatokat, akik az öt kontinensről kíséritek figyelemmel a kollegamentót. Tudjuk, hogy New

Yorkhoz közel, a Luminosa Máriapoliban 250-en gyűltek össze egész Észak-Amerikából. Sziasztok! (taps)

Üdvözljük Marco Tecillát is. Ő az első fokolarinó, és múlt vasárnap volt 90 éves! (taps) És üdvözljük Palmira Frizzerat, Chiara egyik első társnőjét, aki Montet-ban, Svájcban él, és ma van a születésnapja. Köszöntünk, Palmira! (taps)

Mai kollegamentónkon hosszú utat járunk be... Elutazunk Pretoriába, Dél-Afrikába, Brazíliába, San Paolóba, aztán Oroszországba, Moszkvába.

Felhívtuk telefonon Predy-t Athénban. Ciao, hallasz minket?

Predy Pizzo: Igen, itt vagyok!

Tecris: Hallottuk, mennyi mindent tesztek, és mennyi mindent éltek Görögországban, és hogy nagy odaadással dolgoztok sokakkal együtt. Mondanál valamit erről?

Predy: Röviden elmondom, hogy amint tudjátok, Görögország már hónapok óta nehéz helyzetben él egyrészt a gazdasági krízis miatt, mely sok görög családot érint, másrészt mert emberek tömegei érkeznak, férfiak, nők, gyerekek, akik a háború miatt kénytelenek elhagyni az országukat.

A fokolárban, a közösséggel feltettük magunkban a kérdést: mit tehetünk, hogyan vehetjük magunkra a félelmeiket, a szenvedéseiket, a magányukat, gondjaikat... Hogyan segíthetünk konkrétan ezeknek a nehéz körülmények között élő görög családoknak és a menekülteknek...

Összefogtunk más katolikus és ortodox csoportokkal és szociális szervezetekkel. Elmentünk a menekülttáborokba, rendszeresen segítettünk, valamikor egyszerűen csak játszottunk a gyerekekkel, vagy ételt osztottunk, vittünk nekik alapvető szükségleti cikkeket, de főként ott akartunk lenni velük, meghallgatni őket...

Sokak között egyszerű szolidaritási háló épült ki. Megtapasztaljuk, hogy a szenvedés egyesít minket, és ami korábban nehézségeket okozott a kapcsolatokban a vallási hovatartozás miatt, az már nem okoz gondot, hanem egymás mellé helyez bennünket, hogy mindenkit szeressünk. Ez csepp a tengerben... de a szeretet cseppje, mely eljut.

Jövő héten Ferenc pápa, I. Bartolomaiosz ökumenikus pátriárks, Jeromos athéni ortodox érsek, és a görög államelnök Leszbosz szigetén találkozik. Ez valóban nagy ösztönzés, hogy még jobban növekedjünk a megosztásban és a közösségben. Látjuk, hogy sokaknak nagy örömet és új reményt nyújt. Sziasztok!

Tecris: Ciao, Predy! Köszönjük!

Predy: Sziasztok! (taps)

4) A MEGBOCSÁTÁS GYÜMÖLCSEI – DÉL-AFRIKAI KÖZTÁRSASÁG

Tecris: Most pedig menjünk Dél-Afrikába. Dr. Welile Shasha egy közegészségügyi osztály vezetője. Fontos kampányt folytat az egészségügyi szolgálatok működéséért egy vidéki településen. Elküldte szerkesztőségünkhöz néhány tapasztalatát. Most hallgassunk meg közülük egyet.

Dr. Welile Shasha (angolul): Lucy a feleségem, három gyermekünk van, szintén házasok. Pretoriában, a Közegészségügyi Szolgálatnál vagyok tanácsadó.

Szeretnék megosztani veletek egy tapasztalatot a megbocsátásról.

Szervezetünk egyik néhány napos konferenciája alatt az egyik kollégám felháborodott, és fel is emelte a hangját velem szemben. Azt mondtam neki: 'Kérlek, most a konferenciáért dolgozunk, aztán majd ha hazamegyünk, megbeszéljük'. Ahogy hazamentünk, a rákövetkező héten találkoztunk, és azt mondtam neki: 'Nagyon rosszul esett, amikor felemelted a hangodat, de hagyjuk. Csak azt szeretném tudni, mit csináltam rosszul, hogy legalább másokkal szemben ne kövessem el ugyanazt a hibát'. Ő azt mondta: 'Nem, semmi! Ne aggódj! Már elmúlt'. Azt kérdeztem tőle: 'Biztos vagy benne?' Erre ő: 'Igen'. Ekkor azt mondtam: 'Sértő volt, hogy mások előtt tetted, és egyébként is idősebb vagyok nálad. De megbocsátottam neked. Felejtünk el mindent. Soha többé nem fogom felemlíteni.

Kérted a segítségemet. Hol van az a számítógépes lemez, ami az analizálandó adatok vannak? Most meg tudnám csinálni.

Ő odaadta, én analizáltam az adatokat, beszámolt róla a főnökének, aki nagyon örült.

Egy hónap múlva odajött hozzám a felesége, és azt mondta: 'Tudod, hogy a férjem már egy hónapja nem bántalmaz engem'. Erre azt mondtam: 'De hát, hogy jövök én ehhez?' Ő pedig: 'Sejtettem, hogy közöd van az egészhez, mert amióta veled dolgozik, nagyon megváltozott...'

Ezzel a kollégámmal azóta is barátok vagyunk.

Talán szeretnétek tudni, hogy miért viselkedem így [...] Amikor részt vettem a Mozgalom egyik találkozásán, a megbocsátásról volt szó; [...] hogy ez attól függ, aki megbocsát, és nem attól, aki hibázott. [...] Elhatároztam, hogy gyakorolni fogom otthon, a feleségemmel, a gyerekeimmel, és sikerült.

Tecris: Köszönjük, Walile és üdvözlünk mindenkit Pretoriában.

5) GIBI&DOPPIAW

Tecris: Itt vagyunk néhány barátunkkal. Téged hogy hívnak?

Mirjam: Mirjam.

Tecris: Ismeritek Gibit és DoppiaW-t?

Mirjam: Persze.

Tecris: Tényleg? Azt hittem, nem. És te?... Mindenesetre most bemutatjuk nektek.

(zene)

Gibi: „Na, majd én megmutatom neked!...”

Tecris: Köszönjük, Walter Kostner.

6) EVH 2016 - R4U - #4PEACE: ÉLŐBEN ECUADORBÓL

Tecris: Május 1-e és 10-e között kerül megrendezésre az Egyesült Világ Hete, melynek központi helye az idén Ecuador, Quito. Azokban a napokban workshopok, rendezvények lesznek a világ több városában a kultúrák közötti párbeszéd jegyében.

A telefonhívásunkra Catalina válaszol Ecuadorból. Hallasz minket?

Catalina Hinojosa: Igen, nagyon jól hallak!

Tecris: Mire készülödtök?

Catalina: Az idei Egyesült Világ Hetének, amit az egész világon élni fogunk, itt lesz a központi helye Ecuadorban, és különböző nemzetiségű genek jönnek majd hozzánk. Latin-amerikai országaink, főként Peru, Ecuador és Bolívia egyik fontos sajátossága az ősi kultúrákban rejlő erő... ahol megéljük a kultúrák közötti kapcsolatot.

Ezért választottuk a mottót: „LINK CULTURES, A BÉKE ÚTJA”.

A fiatalokkal három napot együtt fogunk élni az Andok és az Amazónia környéki bennszülött népekkel, és a Csendes-óceán vidékén lakó afrikai leszármazottakkal.

Ez a tapasztalat a „BÉKEFESZTIVÁLBAN” csúcsosodik majd ki. Az egyenlítő vonalán fogjuk megrendezni a világ két fele között megvalósuló igazi egység jeleként.

Létrehoztunk egy projektet is, mely az Egyesült Világ Hete után is fennmarad: a békéért szervezett állandó iskolákat abból a megfontolásból, hogy vezető egyéniségeket képezzünk a kapcsolat kultúrájához. Ezeket az iskolákat különböző városokban szervezzük, Otavaloban kezdjük, ahol a bennszülött kultúra uralkodik. Néhány cég központjában is szeretnénk megrendezni a testvériség jegyében, hogy ez inspirációként maradjon meg a cégek számára. Ha szeretnétek ellátogatni facebook oldalunkra: *Jovenes por un mundo unido Ecuador (hóvenez por un mundo unido Ecuador)*, lájkoljatok! Várunk benneteket!

Tecris: Veletek éljük ezt a különleges hetet Ecuadorban, és a világ minden más városában!

Akik felmennek a közösségi hálóra, azoknak javasoljuk, hogy osszák meg velünk a (hashtag) **#4Peace**-hez kapcsolódó békekezdeményezéseik fényképeit és üzeneteit. További információkat találtok még a következő honlapokon. A képernyőn láthatjátok a címüket: www.run4unity.net o www.unitedworldproject.org

7) MIT TEHETEK A NÉPEMÉRT? - BRAZÍLIA

Tecris: Most pedig menjünk Brazíliába. AFAGO San Paoloban, Brazíliában működő civil szervezet, és a fiatalok egy csoportjától született a 70-es évek végén, akik magukévá tették Chiara Lubich felhívását, hogy „adjuk életünket a népünkért”, tehát odaadással cselekedjünk saját környezetünkben, és részünket adjuk a szociális problémák megoldásához. Hallgassuk meg Adriana Rochát.

(zene)

Adriana Rocha: *A világgal megélt egész kapcsolatom a művészeteken keresztül történt. (zene) Hogy mondhattam volna, hogy egy vagyok a világgal, vagy hiszek az egyetemes testvériségben, ha nem osztom meg az életemet a városom, az országom lakóival? (zene)*

Éreztem, hogy a művészként megélt tapasztalatomnak ki kell terjednie.

Az egyik San Paolo-i barátnőm elmondta, hogy ismer 3-4 családot egy nagyon szegény közösségből Pedreira negyedében. (zene)

Maria Jorge: *Együtt dolgoztam a Szent Vince közösséghez tartozó barátaimmal. Legfőbb céljuk, hogy segítsék a nélkülöző családokat. (zene)*

Adriana: A lakók maguk építették a ki házaikat az erdőben. Az utcán összeszedett bádógokból, kartonból és fából készített kunyhók voltak ezek. Idejöttünk, és lassan-lassan megismertük az itt élőket.

Kezdetben a gyerekekkel foglalkoztunk; minden vasárnapot a közösségben töltöttünk és játszottunk a gyerekekkel.

1984-ben elhatároztuk, hogy velük együtt szembesülünk ezzel az alapvető szükséglettel, a lakással. Javasoltuk, hogy fogjanak össze a munkában: 5 családból álló csoportokat hoztunk létre, melyeken belül minden család együtt felépítette a saját és a másik 4 család házát. Nagyon nehéz munka volt ez, mert nyilvánvalóan nem volt pénzünk az építkezéshez. (zene)

Egyikünknek se volt pénze, diákok voltunk, és egy egész közösséget létre kellett hoznunk.

Ezért azokban az években sok aktivitást indítottunk: árusítás, ünnepek, elmentünk anyagot kérni az építőanyag üzletekbe. Aztán egy másik kezdeményezés, hogy a vasárnapokat San Paolo legforgalmasabb utcáján, a Paulista úton töltöttük, és amikor a jelzőlámpa pirosra váltott, futottunk az autósokhoz. 1 percünk volt, hogy elmagyarázzuk a tapasztalatunkat, és hozzájárulást kérjünk. Sok pénz ebből folyt be. (zene)

1993-ban létrejött az AFAGO, egy civil szervezet, mely nehéz helyzetben élő gyerekeket fogad be és különböző tevékenységet biztosít számukra: oktatási-nevelési jellegű aktivitások, színjátszó körök, informatika, zene, sport... ez a legkisebbek számára. A nagyobbaknak szakmai képzést is indítunk. (zene)

Bruno: Mielőtt az AFAGO-ba jöttem volna, semmi ambícióm nem volt a fejlődésre, a tanulásra, mert akkor teljesen másra volt szükségünk, például élelmiszerre.

Mayara: Csak akkor értjük meg igazán, mi is az AFAGO, ha idejövünk. Személy szerint nekem megtanította megérteni, hogy ura lehetek saját sorsomnak. (zene)

Adriana: Úgy gondolom, hogy „az adjuk az életünket a saját népünkért” ma ugyanazt kell, hogy jelentse, mint 79-ben: mindannyiunknak körül kellene nézni a környezetében, és feltenni a kérdést: „én, mint világpolgár, mit tehetek a népemért?” (zene)

8) MOSZKVA – A REMÉNYSÉG SZÁRNYAI

Tecris: Február 12-én Havannában került sor arra a történelmi pillanatra, amikor Ferenc pápa és Kirill pátriárka átölelték egymást. Elmentünk az orosz fővárosba, Moszkvába, hogy a Fokoláre Mozgalom közösségének néhány ott élő tagjával találkozzunk.

(zene)

Victoria Gómez, újságíró: Moszkvát, az orosz-ortodox vallás szívéét megmelengette Kirill pátriárka és Ferenc pápa első ölelése. Itt a 18 milliós lakosság tagjai közül kikerült kis közösség egységre vágyik és szárnyakat ad a reménynek.

Serghej Yartsev, kereskedelmi jogász: Az elmúlt húsz évben itt sok minden megváltozott. Isten megismerésének felfedezéséről áttértünk az élet időszakára annak mindennapi problémáival együtt. A felfedezés nekem személy szerint is mély volt, ahogy sok más embernek az országomban. Közösségünkben kiváltságos helyzetben vagyunk, mert tanúi lehetünk annak, amit Isten művel

ebben az időszakban. Legszívesebben csendben figyelnék azon igyekezve, hogy meg ne rongáljunk ebből valamit... Remélem, ez tovább folytatódik. Én fel is gyorsítanám az időt... (zene)

Galia Abaturova, újságíró (oroszul): Újságíró vagyok. Egy nap valaki azt javasolta, hogy készítsék interjút egy doktornővel, Monica Mayerhoferrel, aki ide jött dolgozni. Egyszer már beszélt nekem a Mozgalomról. Soha nem gondoltam volna, hogy valaki negyven évesen gyökeresen meg tudja változtatni az életét... Amikor a lányomnak tíz évvel ezelőtt egyházi esküvője volt, szomorúan arra gondoltam, hogy férjemmel sok éven keresztül a házasság szentsége nélkül élünk... Ezért nyolc évvel ezelőtt elhatároztuk, hogy templomban is házasságot kötünk. Megtettük Isten felé a lépésünket, aztán tovább folytattuk utunkat.

Oleg Stepurko, zenész – zeneszerző (oroszul): Amikor tragédia történik az ember életében, Isten mindig küld vigasztalást. A plébániánkon megölték Alexander Men atyát. Mindnyájan olyanok voltunk, mint a pásztor nélkül maradt elveszett bárányok. Cserébe az Úr elküldte nekünk a Mozgalmat, Chiara Lubich az édesanyánkká vált és befogadott minket. A tanítványaim nagyon fiatalok és nagyon nehezen tudnak megérteni egy lelkeséget, mert nem keresztény családban nőttek fel. Én a Mozgalom eszméjét hirdetem, hogy ne prédikáljunk, azaz a saját életünkön keresztül beszéljünk. Gyakran lelkesedéssel teli leveleket kapok: „Itt ön a legjobb pedagógus... Hihetetlen dolgokat mesél nekünk...”. Ilyenkor megnyílok és elkezdek beszélni. Azt mondom: „Én semmi vagyok, üres vagyok, amim van, az mind Istentől jön”.

Grisha Shilo, zenész – koncertező (oroszul): Elég nehéz gyerekkorom volt. Apa nélkül nőttek fel egy intézetben. Minden bezártsággal és belső akadályaimmal együtt lépcsőről lépésre megtanultam kapcsolatokat építeni, megtanultam ajándékozni. Zenészként dolgozom, beutazom az országot, és a foglalkozásomban jelen van a szakmához kötődő összes kísértés. Néhányan meglepődnek, hogy hiszek Istenben, de igyekszem elmondani nekik, amit gondolok, mert már nem tehetem másképp. De... elfogadnak olyannak, amilyen vagyok, és eddig még nem bocsátottak el.

Tanja Minakova, közgazdász (oroszul): 17 éves koromban ismertem meg Istent egy barátnőmön keresztül. Belépett az életembe valami, valaki, aki értelmet adott a folytatásnak és a megvalósulásomnak. Közgazdász szakon végeztem. Chiara Lubich egy új projektet indított útjára: a közösségi gazdaságot. Megértettem, hogy ez a hivatásom. Végre most már létrejött az első projektem, amit egy szociális vállalkozással együttműködve folytatok. Remélem, ezzel nem csak munkahelyeket sikerül előteremteni és az embereknek segíteni, hanem Istent is bemutatni, hogy mások is megismerhessék Őt.

Ieromonaco Giovanni: A Mozgalom tagjainak legnagyobb része ortodox, ugyanúgy, ahogy az Oroszországi Föderáció lakosságának legnagyobb része is az. A Mozgalomban van néhány katolikus, protestáns, nem keresztény, és olyanok is, akik még nem tettek határozott választást. Nagyon összetartó közösség vagyunk, melyben az egyik vagy másik hagyományhoz tartozást gazdagodásnak tekintjük. Bizonyos értelemben prófétai tapasztalatot élünk: megtapasztaljuk, hogy 'egy' egyházat alkotunk. A katolikus és az ortodox egyházat ugyanis főként a múlt, a történelem választja el, melyben előfordultak félreértések, háborúk és sok negatív epizód is. Ezt egy pozitív történet gyógyíthatja be, mely előtt egy pluszjel áll.

Mons. Ivan Jurkovič, oroszországi apostoli nuncius: *Egység Moszkvában. Gondolom, kevés olyan hely létezik a világon, ahol az egység fontosabb volna, mint Moszkvában. Azt lehetne gondolni, hogy Moszkva geopolitikai jelentőségű főváros, de Moszkva vallási főváros. Az egyházak egymástól különböző szabályok szerint bontakoztak ki, de az Evangéliumból fakadó legitimitást követték. Ez ökumenikus mozgalomként emelkedett ki, és a spiritualitás, a nagy karizmák is táplálták. Az egység szükségszerű lett. Századunk, amit főként az annyira szűk látókörű európai nehézségek jellemeznek, Ferenc pápa és Kirill pátriárka havannai találkozásában talált megoldásra.*

P. Alexander Borisov, a Szent Kozma és Damján templom plébánosa (oroszul): *Elmondhatom, hogy Kirill pátriárka és Ferenc pápa találkozása kapcsán Oroszországban nagyon különbözőek a vélemények. Nagy öröm, hogy a két legnagyobb egyházi vezető végre találkozott egymással. Azt hiszem, világunkban, ahol a társadalmi csoportok szakadásban élnek, a népek, még a szomszédos népek is elszakadnak egymástól, mint Ukrajna, Oroszország, és még sorolhatnánk, kettőjük találkozása meg fogja változtatni a különböző országok és népek kapcsolatának lelkületét.*

Alla Fedotcheva, divattervező (oroszul): *Egyetlen keresztény sem nyugodhat addig, amíg nem jutunk el a minden keresztény között megvalósuló egységre. Kirill pátriárka és Ferenc római pápa találkozása: mit jelent nekünk Moszkvában, Oroszországban, ahol élünk? Reménnyel, békével tölt el, és élénk tárja annak távlatát, hogy az egyesült világ közel van.*

Zene és felirat: *„Időre van szükség, de az Ideál kis növénykéje egyre fejlődik, és nagy fává növekszik” - Chiara Lubich szavai Tatiana Zhukovának Moszkvából – 1997. május 3.*

Tecris: Köszönjük mindenkinek Moszkvában. Köszönjük a történeteiteket! (*taps*)

9) ÜDVÖZLET A KAZAHSZTÁNI KÖZÖSSÉGBŐL – TELEFONBESZÉLGETÉS LUCA BÀINO ATYÁVAL

Tecris: Maradjunk még ugyanezen a területen, de menjünk át Kazahsztánba. Ott van Luca Bàoino ferences szerzetes, aki Taldykorganban él. Felhívtuk telefonon. Itt vagy?

Luca Bàoino atya: Igen, itt vagyok! Sziasztok!

Tecris: Ciao!

Luca atya: Egyedül beszélek nektek, csak én vagyok itt egyedül, mert már éjszaka van. Plébániám Taldykorganban a Guadalupe-i Szűzanya tiszteletére lett szentelve (az ő vonásai érdekes módon hasonlítanak a kazak nép vonásaihoz). A plébániai tagjai a szovjet időkben ide deportáltakból tevődik össze. Abban az időben a nagymamák titokban megkereszteltették az unokáikat és átadták nekik a hitet. Havonta egyszer ellátogatok egy nagyon kis közösségbe Kína határához közel.

Kazahsztán toleráns ország a többféle vallás és nemzetiség miatt. A kormány is támogatja ezt a toleranciát és tiszteletet és az emberek nyugodt körülmények között élnek együtt.

Kapcsolatban állunk a moszkvai fokolárokkal, és tavaly 8-an részt vettünk a Szentpétervári Máriapolin, ahová az idén is elmegyünk.

A plébánia néhány tagjával havonta Életige találkozót tartunk. Néhány protestáns és ortodox is bekapcsolódik. Minden kontinensről él itt valaki, és nagyszerűnek tartjuk, hogy megélhetjük az igét a konkrét életünkben.

Pünkösdre szervezünk egy zenei koncertet mindhárom egyház művészeivel és közönségével. Részt veszünk egymás liturgikus szertartásain.

Kihasználom az alkalmat, hogy mindenkit üdvözöljek innen az egész világról, és meghívjalak benneteket ide, hogy aki szeretne, látogasson el hozzánk, és segítsen nekünk, akár rövid időre is.

Üdvözlök mindenkit!

Tecris: Ciao! (*taps*) Köszönjük, Luca atya. Mindenkinek add át az üdvözlőnköt!

Luca atya: Úgy lesz.

10) BESZÉLGETÉS MARIA VOCE EMMAUSSZAL ÉS JESÚS MORÁNNAL

Tecris: OnCity, élésszük újjá a városainkat. Az aktív állampolgárság műhelye volt ez Castalgandolfóban 30 országból érkezett 900 résztvevővel. Szakemberek, diákok, a társadalmi és politikai élet elkötelezettjei. Itt is nagy sokféleség a különböző utak bejárásában és a tapasztalatokban.

Emmaus és Jézus, ti is részt vettetek. Mondanátok valamit, néhány gondolatot ezekről a történetekről, és az ezekből elindult dialógusról?

Emmaus: Szinte el szeretném felejteni az OnCity-t, mert most az egész világra kiterjedő OnCity-nek voltunk a tanúi. Olyan tapasztalatokat és történeteket hallottunk az egész világról, melyek a múlt héten megélt OnCity irányvonalán haladnak, és – azt hiszem, megmutatják, hogy egy eltévelyedett, összezavarodott, szakadásban élő és az egész világmindenség rosszat magán viselő világ mellett létezik egy másik világ. Ez nem csak egy gondolat, hanem létezik, vannak olyanok, akik a világ egységéért élnek, vannak, akik az egyetemes testvériségért élnek, és építenek! Hallottuk a tapasztalatukból, te is így gondolsz?

Jézus: Igen.

Emmaus: Szerintem a mostani kollegamentónak is ez a jelentősége: hogy összefogjon mindenkit – nem csak az OnCity-n résztvevő 900 embert, hanem mindenkit, aki most összeköttetésben van velünk -, hogy együtt azt mondhassuk: „Megvan az erőnk. Mi vagyunk az erő, mi vagyunk az erő!” Azt hiszem, ez emelkedett ki a tapasztalatokból, hogy akik most, vagy az OnCity találkozón beszéltek, mind feltették magukban a kérdést: „De hát, én mit tehetek? Én mit tehetek?”, és elkezdtek cselekedni.

És ebből, amit egy valaki elkezdett, valami megváltozott a világon. De az is érezhető volt, hogy ebben a valakiben azért volt meg az erő, hogy elkezdje, mert nem érezte magát egyedül, mert ott volt mögötte egy test, egy közösség, melynek minden tagját ugyanaz a cél, ugyanaz az Ideál egyesítette, és még az életüket is képesek voltak odaadni, fel tudtak tenni mindent mindenért, hogy elérjenek valamit.

És úgy gondolom, óriási jelentősége van ennek, mert ha egy valakiben ott van ennek az egész testnek az ereje, csodákra képes! Ahogy egyetlen ember képes mézarlást véghez vinni egy bőrröndnyi robbanóanyaggal, úgy egyetlen ember, akit a szeretet éltet, ami szintén robbanóanyag, de azért, hogy életet adjon, nem pedig halált, csodákra képes! Azt hiszem, megerősödve kellene hazamennünk a kollegamentóról.

Jesús: Valóban, már meg is erősödtünk. Mert ha belegondolunk abba, amit a kazahsztáni pap és az ott élők mondanak, biztos, hogy most érzik, hogy megerősítette őket ez a nép, mely ugyanazt éli. Mert Kazahsztán nekünk nagyon távolinak tűnik. Számukra, akik ott élnek ebben a nagy országban, az óriási kihívásaikkal, nagyon fontos, hogy ehhez az egy testhez tartozzanak, mely ugyanazért a célért lüktet.

Az OnCity találkozón felidéztek Chiara csodálatos írását, amit ismertek: a „Róma feltámadását”, mert ő egy nagyon erős, fénytel teli időszak tapasztalatát élte 1949. nyarán, aztán visszajött Rómába, és végignézett a városon: látta ezt a romokban heverő várost kevéssel a háború után, teli problémával, de ott volt benne a fény és a testvériség mély gondolata. Ezzel a tekintettel néz Rómára, és nem áll meg. Magára vesz minden fájdalmat, a körülötte lévő összes fájdalmat: a sántakét, vakokét, a lelkükben eltévelyedettekét, és azt mondja: Nekem bennük kell feltámadnom. Annyira meg van győződve a testvér iránti szeretetről, hogy azt mondja: én úgy támadok fel, ha őket feltámasztom.

Mi úgy láttuk, hogy a „Róma feltámadása” annak szimbóluma, amit élnünk kell. Mindannyiunknak, ott ahol élünk - egy városban, egy településen, egy nagyobb vagy kisebb országban – ugyanazzal az erővel kellene elindulnunk nap mint nap, annak tudatában, hogy magunkra kell venni a többiek fájdalmát, és szeretni őket, testvérként bánni velük, tudva azt, hogy ott van mögöttünk egy test, egy nép, mely talán ezer és ezer kilométerrel odébb ugyanazt éli, mint mi!

Az is elgondolkodtat... - a napokban olvastam -, mert a Nuova Umanità folyóiratban megjelenik részenként a „Fény története”, és Foco azt írja benne - ahogy Chiara is mondta - hogy égő lámpások akartak lenni, hogy ha Isten letekint, a csillagos égboltot lássa.

Úgy gondolom, napjaink sok problémájával szemben csak azt látjuk, hogy ez a személyes főszerep egy élő közösség, egy élő test főszerepe is. Természetesen, nem csak mi vagyunk az egyedüliek, vannak sokan mások is, de számunkra ez így van.

Emmaus: Így igaz. Valóban, én is így gondolom. A Gen Verde egyik dala jut eszembe, mely így szól: „Nem vagyok szuperhős, de hiszek a közös erőben”, egyikünk sem érzi magát szuperhősnek, igaz? „De hiszek a közös erőben!” (*Taps*)

Ha hiszünk a közösségben, támadásra készen indulhatunk! A többiekkel együtt indulhatunk erről a kollegamentóról, osztozva a fájdalmakban, a félelmekben, a szenvedésekben, mert ezeket mi is érezzük – és nekünk is éreznünk kell, mert ehhez az emberiséghez tartozunk – osztozhatunk a kétségekben. De mindennél erősebb ez a nagy remény. Azért van bennünk ez az erő, mert „nem vagyunk szuperhősök, de hiszünk a közös erőben”, tehát mindannyian főszereplőkké válunk ebben. Ti is így látjátok? Gondolom, az egész világ egyetért ebben. És számítok az egész világ egyetértésére, mert biztos, hogy együtt tenni tudunk valamit.

De hogyan tegyük? Azt hiszem, senki nem mondhatja meg jobban, mint Chiara, hogy hogyan. Ezért most őt hallgassuk, de ezzel a lelkülettel: „Chiara, te mit mondanál nekünk? Mit kell tennünk, hogy ez a valóságot építsük?” Chiara egy különleges szeretetről beszél. Most hallgassuk meg őt, mit mond erről a rendkívüli szeretetről, mellyel mi is szeretni akarjuk ezt a világot.

11) CHIARA LUBICH: A TESTVÉRISÉGET CSAK EGY RENDKÍVÜLI SZERETETTEL LEHET MEGVALÓSÍTANI

Chiara Lubich¹: [...] A testvériséget csak egy bizonyos rendkívüli szeretettel lehet megvalósítani. Ez a szeretet mindenkire irányul, ahogy az Atya Isten is esőt és napot küld jókra és gonoszokra egyaránt. Ez a szeretet nem kizárólag és csakis a rokonainkra, barátainkra, vagy valaki kitüntetett emberre irányul, hanem mindenkire, és ez már kemény gyakorlatozás. Ha ebből a teremből egyedül csak ezt az elhatározást vinnénk magunkkal, hogy lehetőleg mindenkit szeretni fogunk, akivel csak találkozunk - a keresztények Krisztust akarnák látni mindenkiben, mert Ő majd azt mondja: „Velem tetted”, „Velem tetted” -, akkor szerintem az már nagy nyereség, nagy előrelépés lenne, mert ebből elindulna a keresztény forradalom.

Ez a szeretet, amely a testvériséghez szükséges, nem tolerancia, de toleráns is, nem szolidaritás, de szolidáris is, ez valami más, mert itt Isten szeretetéről van szó – mi keresztények úgy mondjuk, hogy a Szentlélek kiárasztja a szívünkbe -, ez a szeretet elsőként szeret, nem azt várja, hogy szeressék, elsőként lendül, érdeklődik az emberek iránt..., persze anélkül, hogy zaklatnánk őket. Elsőként indul, és nem várja, hogy őt szeressék. Az emberek ahhoz, hogy szeressenek, általában azt várják, hogy szeressék őket, de ez a szeretet elsőként lép, és ebből indul ki a forradalom. Mivel a Mozgalmunk az Istentől kapott karizma működésének – és nem annyira a mi tevékenységünknek – köszönhetően eljutott a föld legvégső határáig. Ha ma úgy megyünk el innen, hogy mindenkit szeretni akarunk, hogy mindig elsőként lépünk, nem várunk... hát! Ez már evangélium. Érthető, hogy mi az evangélium? Ez az evangélium!

Aztán ez a szeretet nem szentimentális, nem képzelt szeretet, nem valami megfoghatatlan, hanem konkrét, mely eggyé válik azzal, akit szeret: ha az beteg, ő is betegnek érzi magát vele, ha örül, ő is vele örül, ha sikert ért el, osztozik a sikerben is. Olyan szeretet, mely – ahogy szent Pál mondja – „mindenkinek mindenévé lesz”, szegénnyé, beteggé lesz másokkal. Osztozni mindenben, ilyen ez a szeretet, nagyon konkrét.

Tehát: ez a szeretet mindenkire irányul, ez a szeretet elsőként lép és konkrétnek kell lennie.

Aztán úgy kell szeretni a többieket, mint saját magunkat, így mondja az Evangélium. Tehát a társam, az Eli, akit itt látok a teremben, az én vagyok, mert úgy kell szeretnem őt, mint saját magamat, mint Chiarát, úgy ahogy magamat szeretem. Ugyanígy Clarával is: úgy kell szeretnem őt, mint saját magamat. A hölgyet úgy kell szeretnem, mint saját magamat. A másik hölgyet is, mint magamat, mert ez az evangélium. Ez is komoly dolog: ugyan, mikor szeretik az emberek a másikat úgy, mint saját magukat? Bizonyos módon szinte átköltözünk a másikba. Ha aztán többen éljük ezt a szeretetet, kölcsönössé válik, mert szeretem Mariust, és Marius szeret engem, szeretem Clarát, és Clara szeret engem. Ez a kölcsönös szeretet pedig az evangélium gyöngyszeme. Jézus azt mondta: „Új parancsot adok nektek: szeressétek egymást, amint én szeretlek titeket!”, azt mondta, hogy ez az ő parancsa, és új, mert magába foglalja az egész evangéliumot. Ez a testvériség alapja. Ahhoz, hogy egymás testvérei legyünk, mit tehetnénk mást, mint hogy szeretjük egymást, úgy, ahogy Ő szeretett bennünket, hogy még az életét is kész volt odaadni értünk?

Ezeket szem előtt kell tartanunk!

Szem előtt tartva, hogy milyen is ez a szeretet – ugye, hogy válaszoljak az úr kérdésére -, hogyan kell elképzelnünk a többiekkel való kapcsolatunkat? A kapcsolatot dialógusként értelmezzük. A másikban azt kell látnom, akivel párbeszédet kell folytatnom. De ehhez meg kell őt ismernem, ezért be kell lépnem a másikba, és nem magamat előtérbe helyezni, hanem megérteni a másikat, hagyni, hogy elmondja a gondolatait. [...] belépni a másikba, hagyni, hogy megnyíljon, hogy ő beszéljen és érezze bennük ezt az ürességet, hogy meg tudjuk érteni őt. Ilyenkor az történik

¹ Részlet Chiara Lubich egyik válaszából az Egységért Politikai Mozgalom „A politikában megvalósuló testvériség: utópia vagy szükségszerűség?” címmel megrendezett találkozásán – Bern, 2004. szeptember 4.

– ezt tapasztalatból tudjuk -, hogy a másik megérti, hogy szerettük, és szívesen meghallgat bennünket is.

Ezzel kapcsolatban a pápa mond egy nagyon szép dolgot a párbeszédéről. Hogy ilyenkor el kell mondani az igazságot, azt, amit mi igaznak gondolunk, de ez „tisztelettjes hírüladás” legyen, úgy mondjuk el, hogy tiszteletben tartjuk a másik elgondolását, ne legyen proselitizmus, egyszóval, ne legyen bántó.

Így kell párbeszédet folytatnunk, uram, ezen alapul az életünk, ezen alapul az egyetemes testvériség. (taps)

12) BEFEJEZÉS

Tecris: Chiara nagy odaadást kérő szavaival köszönünk el egymástól. Legközelebb június 18-án találkozunk este 8 órakor.

Holnaptól megtaláljátok a kollegamentó honlapján a mai híreket, és megoszthatjátok a közösségi hálón.

Sziaztok, és jó éjszakát az ázsiaiaknak. Wan an. Ciao!

(taps és zene – VISZONTLÁTÁSRA JÚNIUS 18-ÁN!)